

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **G. a.s., IČO X**
sídlem Š. 656/6, X O.
zastoupená advokátkou JUDr. Ladislavou Palatinovou
sídlem Tovačovského 2784/24, 767 01 Kroměříž

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 27. 2. 2024 rozhodnutí, kterým shledal žalobkyni vinnou z přestupku dle § 37a odst. 1 písm. n) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), spočívajícím v nezveřejnění účetní závěrky za účetní období roku 2021 ve stanovené lhůtě do sbírky listin. Za spáchaný přestupek uložil žalobkyni správní sankci napomenutí. Žalovaný v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze co do právní kvalifikace uložené sankce. Ve zbylém rozsahu odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně předně namítala, že správní orgán I. stupně a následně žalovaný při vedení řízení postupovali přepjatě formalisticky, s cílem komplikovat podnikání žalobkyně, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

neprojevili snahu zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu, když odmítli spolupracovat s OSSZ. Dále také opomněli provést navržené důkazy, které měly osvětlit širší kontext situace žalobkyně, včetně údajného šikanózního přístupu správních orgánů vůči její osobě. Žalobkyně dále tvrdila, že správní orgán I. stupně jednal vůči ní zaujatě, když z vlastní iniciativy vyhledával informace ve veřejných rejstřících, což má svědčit o selektivním a nepřiměřeně formalistickém přístupu. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že správní orgány nejen že nehodnotily jí předložené důkazní materiály, ale ani se s nimi v rozhodnutí nevypořádaly, čímž došlo k porušení jejích procesních práv. Napadené rozhodnutí tak podle žalobkyně trpí vadou nedostatečného odůvodnění, neboť se omezuje na pouhý výčet zákonných ustanovení bez konkrétní úvahy o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku.

3. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěry správních orgánů, že nepředložení účetní závěrky za rok 2021 do sbírky listin představuje přestupek, a namítala, že v daném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku, tedy společenská škodlivost jednání. Podle žalobkyně se jednalo o pouhé opomenutí bez jakéhokoli úmyslu porušit zákon, přičemž správní orgány nijak neodůvodnily, v čem konkrétně má spočívat škodlivost tohoto jednání pro společnost. Žalobkyně zdůraznila, že je řádně fungující právnickou osobou, plní své zákonné povinnosti, zaměstnávající osoby se zdravotním postižením a nevykazující žádné znaky podezřelého či nekalého jednání. V této souvislosti poukázala na to, že správní orgány zcela rezignovaly na posouzení materiální stránky přestupku, ačkoli samy uznávají, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku je třeba kumulativního splnění jak formálních, tak materiálních znaků. Absence jakéhokoli odůvodnění ohledně společenské škodlivosti činí rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným, neboť není zřejmé, zda byl přestupek skutečně spáchán. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgány nesprávně vyložily princip *ultima ratio*, který je vlastní nejen trestnímu právu, ale i právu přestupkovému, a který vyžaduje, aby k postihu docházelo pouze tehdy, pokud je to nezbytné z hlediska společenské škodlivosti. V tomto ohledu žalobkyně odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 As 172/2014-89, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 156/2018-99.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zrekapituloval jednotlivé pasáže odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž se s obsahově shodnými námitkami již vypořádal.
5. U jednání dne 19. 8. 2025 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně uvedla, že míra společenské škodlivosti spáchaného jednání je dle jejího přesvědčení natolik nízká, že o přestupku nelze hovořit.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Krajský soud předně považuje za nutné vyjádřit se k obsahu žaloby a tomu, jak byla argumentace v žalobě koncipována. Náležitosti žaloby upravuje § 71 s. ř. s., který mj. ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobkyně považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně je povinna popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

8. V souladu s výše uvedeným krajský soud nepovažuje námitky žalobkyně, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění, nezákonná a nesprávná, za dostatečně konkrétní žalobní body způsobilé soudního přezkumu, neboť se jedná toliko o výčet obecných nesprávností, nikoli skutkově a právně individualizovaná tvrzení o nezákonnostech či procesních vadách. Jakkoliv žalobkyně namítá nespolečenská spolupráci s OSSZ, opomenutí provést předložené důkazy, či zaujatost správních orgánů vůči její osobě, činí tak obecným způsobem, bez konkrétních vazeb na možné důsledky v podobě namítané nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje rozsah soudního přezkumu a kvalitu a obsah vydaného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemůže si správní soud důvody podané žaloby domýšlet.
9. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud uvádí, že žalobkyně uvedla pouze obecná tvrzení, která zopakovala z podaného odvolání, žalovaný se k nim v napadeném rozhodnutí vyjádřil a učinil tak zcela dostačujícím způsobem. Jedinou konkretizovanou námitku nepřezkoumatelnosti vnesla žalobkyně ve vztahu k absenci posouzení naplnění materiální stránky přestupku, tedy společenské škodlivosti. Žalobkyně soudu tvrdila, že se materiální stránkou přestupku žalovaný vůbec nezabýval. Uvedené tvrzení se však nezakládá na pravdě, jelikož žalovaný se otázkou materiální stránky přestupku a naplnění společenské škodlivosti jednání žalobkyně podrobně a vyčerpávajícím způsobem věnoval v bodu 36 napadeného rozhodnutí.
10. K uvedeným obecným výtkám soud jen pro úplnost uvádí následující. Stran namítaného šikanózního jednání správce daně krajský soud pro stručnost souhlasně odkazuje na body 43-44 napadeného rozhodnutí. Dále soudu není z tvrzení žalobkyně zřejmé, v čem spatřuje šikanózní postup správních orgánů. Správní orgán I. stupně postupoval zcela zákonným způsobem, konkrétně v souladu se zásadou vyhledávací, vyjádřenou v § 78 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého *správce daně vyhledává důkazní prostředky a daňové subjekty a zjišťuje plnění jejich povinností při správě daní před zahájením řízení i v jeho průběhu* (odst. 1). Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak *vyhledávací činnost provádí správce daně i bez součinnosti s daňovým subjektem*. K naplnění uvedené zásady pak zcela bezpochyby slouží i veřejně přístupný obchodní rejstřík, ze kterého orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně nezveřejnila ve sbírce listin účetní závěrku za rok 2021. Povinnost zveřejnit účetní závěrku je přitom výslovně stanovena v § 21a zákona o účetnictví a zároveň ji vyžaduje i zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, konkrétně § 66 písm. c). O tom, že se tato povinnost vztahuje také na žalobkyni, ostatně nebyl v řízení spor. Námitka šikanózního jednání ze strany správních orgánů se tak soudu jeví jako čistě účelová, bez zřejmých vazeb na předmět spáchaného přestupku, či jakékoliv zavádějící jednání ze strany správních orgánů. Obdobným způsobem žalobkyně nekonkretizovala, v čem by měla spolupráce mezi správcem daně a OSSZ spočívat nebo jaké skutečnosti měly být dalšími důkazními návrhy prokázány, či snad čeho se uplatněnými návrhy žalobkyně domáhala. Také v tomto směru lze souhlasně odkázat na body 46-47 napadeného rozhodnutí, kterými se pro neurčitost tvrzení žalobkyně nelze více zabývat. Z uvedených tvrzení žalobkyně nadto nikterak nevyplývá, jaký vliv měly mít uvedené skutečnosti na závěr o naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku, když sama žalobkyně nezveřejnění účetní závěrky v příslušném termínu nijak nerozporovala.
11. Za samostatný žalobní bod, který ob stojí ve smyslu výše citované judikatury, lze pak označit namítané nenaplnění materiální stránky posuzovaného přestupku, resp. nedostatek společenské

škodlivosti spáchaného jednání. Již bylo uvedeno, že ohledně skutkového stavu tak, jak jej vymezily správní orgány, nebylo v řízení sporu. Otázkou naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku včetně jeho materiální stránky se žalovaný podrobně zabýval v bodech 33 až 39 napadeného rozhodnutí, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje. Již bylo rovněž uvedeno, že konkrétně otázkou materiální stránky přestupku se žalovaný zabýval v bodě 36 napadeného rozhodnutí.

12. Dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
13. Účetní jednotka se dle § 37a odst. 1 písm. n) zákona o účetnictví dopustí přestupku tím, že nezveřejní účetní závěrku nebo výroční zprávu podle § 21a zákona o účetnictví. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že do 31. 12. 2023 bylo uvedené zakotveno v § 37a odst. 1 písm. l) zákona o účetnictví.
14. K materiální stránce posuzovaného přestupku (existence společenské škodlivosti) krajský soud konstatuje, že povinnost zakládat zákonem stanovené listiny do sbírky listin a jejich zveřejnění ve veřejném rejstříku slouží k ochraně veřejného zájmu na transparentnosti a informovanosti. Tento zájem (legitimní cíl) je klíčový nejen pro kvalitu obchodněprávních vztahů, ale zejména podtrhuje význam údajů obsažených v účetních závěrkách, jejichž důvěryhodnost a správnost je nezbytná (usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 2984/14, odst. 11). Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 36), s jehož závěry krajský soud zcela souhlasí, účetní jednotky sice přikládají výstupy z účetnictví k daňovým přiznáním, avšak tato forma předání údajů správci daně nenaplnuje požadavek zveřejnění, neboť finanční úřady neposkytují třetím osobám přístup k těmto informacím. Zveřejněním se rozumí zpřístupnění účetních údajů neomezenému okruhu osob.
15. Ve vztahu k namítané absenci společenské škodlivosti krajský soud dále shodně s žalovaným uvádí, že pokud by nezveřejnění účetních závěrek nebylo obecně považováno za společensky škodlivé, zákonodárce by tuto povinnost neformuloval tak striktně. Účetní závěrky se zveřejňují výhradně prostřednictvím sbírky listin, která je součástí obchodního rejstříku jako veřejného rejstříku přístupného široké veřejnosti. Jiný způsob zveřejnění, například na webových stránkách účetní jednotky, zákon nepřipouští. Nezveřejněním zákonem požadovaných listin může být dotčen neomezený okruh osob, a to od obchodních partnerů, zaměstnanců, investorů, spotřebitelů, konkurentů, věřitelů, až po bankovní a státní instituce včetně orgánů finanční správy (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2960/15 ze dne 26. 4. 2016). Jedná se tedy o všechny subjekty, které mají oprávněný zájem na přístupu k těmto údajům. Tento zájem může být aktuální i retrospektivní, například při sledování ekonomického vývoje daného subjektu (srov. též HAMPEL, P., WALDER, I. *Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob: Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X, k § 66). Posuzovanou zákonnou povinností pak musí plnit každá účetní jednotka zapsaná v obchodním rejstříku v plném rozsahu. Také v tomto směru jsou námitky žalobkyně stran šikanózního jednání orgánu I. stupně, potažmo žalovaného, pouhou fabulací či nepochopením zákonné právní úpravy a výše sledovaných zájmů chráněných danou právní úpravou, tedy povinnosti zveřejnit účetní závěrku za dané zdaňovací období, která se vztahuje na každou účetní jednotku zapsanou v obchodním rejstříku bez rozdílu.
16. Společenská škodlivost jednání žalobkyně tak na základě uvedeného bezpochyby byla dána, přičemž ji s ohledem na její rozsah a dosah lze jen stěží označit za minimální.

17. Se závěry stran judikatury NSS ve vztahu k pojmu společenské škodlivosti, na které žalobkyně odkázala, lze obecně souhlasit. Uvedená judikatura konstatuje, že je třeba se naplněním materiální stránky přestupku zabývat, a to zejména k odpovídající námitce, což žalovaný učinil. Žalobkyně pak nekonkretizovala, jaké důvody by snad měly vést k tomu, aby se v posuzovaném jednání nejednalo o naplnění materiální stránky přestupku ve smyslu jí citované judikatury. Jak totiž dovodil NSS v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS (na jehož závěry odkazuje také žalobkyně citované rozhodnutí ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 156/2018-99), obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Lze proto mít za to, že v obvyklých situacích bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20).
18. Ve smyslu výše citované judikatury je zcela zřejmé, že v uvedeném případě splývá naplnění formálních znaků daného přestupku se znaky materiálními. Žádné významné okolnosti, které by vylučovaly naplnění vymezených zájmů chráněných tímto ustanovením, přitom žalobkyně nepředestřela. Nejsou konečně zřejmé ani z obsahu správního spisu, či jiných indicií, které by v řízení před soudem vyšly najevo. Žalobní námitka absence společenské škodlivost za spáchaný přestupek žalobkyně je tedy nedůvodná.
19. Žalobkyně soudu dne 19. 8. 2025 v nočních hodinách zaslala celou řadu písemností za účelem „úplnosti spisu“. Tyto listiny byly soudu doručeny až poté, co bylo ve věci jednáno a rozhodnuto, soud k nim proto nepřihlížel.
20. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně plně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. srpna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu